

Stanislaskiai • Gimę mylėti

5

NORA ROBERTS

Sulaukusi atsako

svajonių knygos

Knygute.lt

Nora Roberts

SULAUKUSI ATSAKO

Penktoji serijos
"Stanislaskiai - Gimeę mylėti"
knyga

Versta iš Nora Roberts, *Waiting for Nick*, Silhouette Books, 2004

© Nora Roberts, 1997

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Aistė Radvilavičiūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2014

© Thinkstockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-803-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Šią knygą skiriu šeimai.

1

Ji buvo moteris, turinti tikslą. Į Niujorką iš Vakarų Virdžinijos persikraustė turėdama keletą tikslų, kruopščiai sudėliotų galvoje. Išsirinks puikią vietą gyventi, padarys karjerą ir susiras vyrą.

Tokia eilės tvarka pageidautina, bet nebūtinai.

Frederika Kimbal buvo lanksti moteris, bent jau mėgo taip apie save galvoti.

Eidama ltsaido šaligatviu ankstyvo pavasario prieblandoje ji mąstė apie namus. Fredės nuomone, namas Šeperdstoune, Vakarų Virdžinijoje, su tėvais, broliais ir seserimis buvo tobula vieta gyventi. Pakrika, triukšminga, kupina muzikos ir žmonių balsų.

Abejojo, ar būtų galėjusi išvykti, jei nebūtų žinojusi, kad jos ten visada lauks sugrįžtant išskėstomis rankomis.

Tiesą sakant, Niujorke ji buvo daugybę kartų, turėjo čia ryšių, tačiau jau pasiilgo pažįstamų sienų – savo kambario, įsiterpusio antrame mūrinio namo aukšte, meilės, varžymosi su broliais ir seserimis, tėvo muzikos, motinos juoko.

Tačiau Fredė jau nebe vaikas. Jai dvidešimt ketveri, seniai metas pradėti savarankiškai gyventi.

Priminė sau, kad ir Manhatane jaučiasi kaip namie. Šiaip ar taip, čia praleido kelerius pirmuosius savo gyvenimo metus. Paskui daugybę kartų lankėsi – žinoma, visada su šeima.

Tačiau šįkart ji viena, pamanė atlošusi pečius. Ir turi kai ką nuveikti. Pirmiausia – įtikinti Nikolą Lebeką, kad jam reikia partnerės.

Tada jam dar labiau seksis, o geras vardas, kurį pelnė kaip kompozitorius per pastaruosius kelerius metus, netgi ryškiau sužibės, jeigu ji kurs jam dainų žodžius. Jau dabar vos užsimerkusi ir pasitelkusi vaizduotę ji mato šviečiančias Lebeko ir Kimbal pavardes iškaboję Didžiajame baltajame kelyje¹. Jai tereikia išlaisvinti vaizduotę ir judviejų drauge kuriama muzika pradeda lietus mintyse kaip upė.

Dabar ji privalo įtikinti Niką su ja susitikti ir priversti jį išgirsti tą patį, kreivai šypsodamasi nusprendė Fredė.

Prireikus ji galėtų pasinaudoti aplinkybe, kad

---

¹ Brodvėjaus dalis, kurioje daugiausia teatrų (čia ir toliau – vert. pastabos).

jis jos giminaitis. Ne kraujo giminė, tačiau pusiau pusbrolis.

Besibučiuojantys pusbrolis ir pusseserė, pagalvojo Fredė ir jos akys linksmi nušvito. Toks buvo jos galutinis ir pats svarbiausias tikslas. Dar jai nebaigus jo įgyvendinti Nikas ją įsimylės – pamils taip karštai, kaip ji visą gyvenimą jį myli.

Ji dešimt metų jo laukė, o tai, Fredės nuomone, gana ilgas laiko tarpas.

„Jau seniai metas tau, Nikai, susitikti akis į akį su savo likimu“, – nusprendė ji timptelėjusi tamsiai mėlyno švarkelio kraštą.

Jai stovint lauke prie baro „Žemiau bono“², nerimas krūtinėje vis dar grūmėsi su pasitikėjimu savimi. Populiarus rajono baras priklausė Zakui Maldūnui, Niko broliui. Tiksliau sakant – įbroliui, tačiau Fredės šeima visada labiau kliovėsi jausmais nei terminologija. Kai Zakas vedė Fredės pamotės seserį, Stanislaskių, Maldūnų, Kimbalų ir Lebekų šeimos virto vienu sudėtingu klanu.

Fredė seniai svajojo prijungti prie tos grandis-

---

² Bonas – plūduriuojanti užtvara, sauganti uostą nuo nepageidaujamų laivų, torpedų.

nės dar vieną grandį – jos ir Niko porą.

Ji giliai įkvėpė, dar kartą timptelėjo švarkelį, rankomis persibraukė per šukuoseną, suformuotą iš rausvai auksinio atspalvio garbanų, kurių ji niekaip nesugebėdavo suvaldyti, ir vėl pasigailėjo neturinti nė kruopelytės Stanislas-kių egzotikos. Tada ištiesė ranką prie durų.

Ji padarys viską, ką gali esant tokioms aplinkybėms, ir buvo velniškai tikra, kad to pakaks.

„Žemiau bono“ oras buvo persisunkęs alaus mielių ir sodraus, aromatingo jūreiviško padažo kvapų. Fredė nusprendė, kad Rio, ilgametis Zako virėjas, ruošia ypatingą makaronų patiekalą. Iš muzikos aparato skambėjo Dion balsas, įspėjantis draugą apie permainingą besiblaškančios Sju meilę.

Viskas buvo čia, viskas savo vietose: jaukios medžio plokštėmis iškaltos sienos, jūreiviški žalvarinių varpelių ir jūrinio takelažo motyvai, ilgas drožinėtas baras ir spindinčios stiklinės. Tačiau Niko nebuvo. Vis dėlto ji šypsojosi eidama prie baro, o priėjusi užčiuožė ant paminkštintos kėdės.

– Nupirksi man išgerti, jūreivėli?

Suglumęs Zakas pakėlė žvilgsnį nuo pilamo gėrimo. Jo lengvas šypsnyš akimirksniu virto

plačia šypsena.

- Frede, labas! Nemaniau, kad pasirodysi šią savaitę.

- Mėgstu staigmenas.

- Tokias ir aš mėgstu. - Įgudusiu judesiu Zakas pastūmė bokalą alaus per barą taip, kad jį galėtų sugriebti nuolatinio kliento rankos. Tada pasilenkė, suėmė Fredės veidą stambiais delnais ir skambiai pabučiavo.

- Graži kaip visada.

- Tu taip pat.

O jis tikrai gražus, pamanė Fredė. Per tuos dešimt metų, kol jie pažįstami, su amžiumi jis tik gražėjo, laikas jam buvo į naudą kaip geram viskiui. Tamsūs plaukai vis dar vešlūs ir garbanoti, gilioms mėlynoms akims sunku atsisipirti. O koks veidas. Fredė atsiduso. Įdeges, ryžtingas, su juoko raukšlėmis, tik išryškinančiomis jo tvirtą būdą ir žavesį.

Daug kartų Fredė pati stebėjosi, kaip nutiko, kad ją supa fiziškai nepaprastai patrauklūs žmonės.

- Kaip Reičelė?

- Jos prakilnybė laikosi puikiai.

Fredė nusišypsojo dėl tokio titulo ir jame slypinčios meilės. Zako žmona, jos teta, buvo

baudžiamąjį teismo teisėją.

- Mes visi ja labai didžiuojamės. Ar matei, kokį teisėjo plaktuką jai atsiuntė mama? Kai juo trinkteli į ką nors, pasigirsta dūžtančio stiklo garsas.

- Tai tu jį matei? - Zako šypsnyks buvo greitas ir klastingas. - Ji reguliariai man juo trinkteli. Turėti šeimoje teisėją - didelis dalykas. - Jis prisimerkė. - Su juoda mantija Reičelė atrodo nuostabiai.

- Neabejoju. O kaip vaikai?

- Siaubingasis trejetas? Jie laikosi puikiai. Nori gazuoto vandens?

Fredė pralinksmėjusi pakreipė galvą.

- Negi ketini prašyti manęs dokumento, Zakai? Gal jau pamiršai, kad man dvidešimt ketveri?

Zakas stebėjo ją trindamasis smakrą. Smulki, porcelianinės odos - tikriausiai visada atrodys apgaulingai. Jei nežinotų jos amžiaus ir kiek metų jo paties vaikams, tikriausiai paprašytų Fredės asmens dokumento.

- Tiesiog negaliu patikėti. Mažoji Fredė jau suaugusi.

- Jeigu esu suaugusi, - ji susikryžiavo kojas ir patogiai įsitaisė, - kodėl tau neįpylus man bal-

tojo vynu?

- Tuoju pat. - Ilgalaikė patirtis pravertė ir tinkamą stiklinę už nugaros Zakas susirado nežiūrėdamas. - Kaip laikosi taviškiai, kaip vaikai?

- Visiems viskas gerai ir visi jie siunčia tau linkėjimų. - Ji paėmė iš Zako taurę su vynu ir kilstelėjusi tarė: - Už šeimą.

Zakas susidaužė su ja paėmęs buteliuką mineralinio vandens.

- Tai kokie tavo planai, brangute?

- Esu šį tą sugalvojusi. - Ji nusišypsojo pažvelgusi į vyną ir gurkstelėjo. Įdomu, ką jis pamanytų, jei ji pasakytų, kad svarbiausias jos gyvenimo planas - suvilioti jo jaunesnįjį brolių. - Pirmiausia turiu susirasti butą.

- Juk žinai, kad gali gyventi pas mus kiek panorėjusi.

- Žinau. Arba su seneliu ir senele, arba su Michailu ir Sidne, arba su Aleksu ir Bese. - Ji dar kartą nusišypsojo. Buvo gera žinoti, kad ją supa mylintys žmonės. Bet... - Aš labai noriu turėti savo namus. - Ji pasirėmė alkūne į barą. - Manau, pats laikas išdrįsti žengti tokį žingsnį.

Zakas jau žiojosi kažką sakyti, bet ji nusišyp-

sojo ir papurtė galvą.

- Juk neketini pamokslauti, dėde Zakai? Taip elgtis netinka vaikinui, kuris buvo išplaukęs į jūrą.

Ji mane pričiupo, pagalvojo Zakas. Jis buvo gerokai jaunesnis nei dvidešimt ketverių, kai pirmą kartą išmovė į jūrą.

- Gerai, nebus jokių pamokslų. Tačiau aš ta-ve stebėsiu.

- Tikiuosi. - Fredė atsilošė ir ėmė iš lėto sup-
ptis kėdėje, tada atsainiai, bent jau taip tikėjo-
si, paklausė: - Kaip sekasi Nikui? Maniau, rasiu
jį čia.

- Jis netoliese. Man rodos, virtuvėje šlamščia
vieną iš Rio ypatingųjų makaronų patiekalų.

Ji dėl akių pauostė orą.

- Gardžiai kvepia. Gal nueisiu su juo pasi-
sveikinti.

- Pirmyn. Ir perduok Nikui, kad tikimės, jog
jis paskambins pianinu už vakarienę.

- Perduosiu.

Ji nusinešė vyną kartu ir atsispyrė norui pasi-
taisyti plaukus ar dar kartą timptelėti švarkelį.
Fredė su savo išvaizda jau buvo susitaikiusi.
„Miela“ - daugiausia, ką pavyko išspausti iš
smulkaus sudėjimo ir lieknos figūros. Jau se-

niai nebetikėjo, kad vieną dieną sužydės, taps svaiginamai graži ir kerinti.

Miniatiūrinę figūrą papildė beprotiškai garbanoti plaukai, kurių spalva buvo tarp auksinės ir raudonos, strazdanomis apibarstyta dailiosytė, didelės pilkos akys, duobutės skruostuose. Paauglystėje Fredė sulieknėjo, kad atrodytų elegantiška ir rafinuota. Arba laukinė ir nesuvaldoma. Gundanti ir pikantiška. Jai patiko, jog subrendusi priėmė save tokią, kokia yra.

Tačiau vis dar pasitaikydavo akimirky, kai Fredė liūdėdavo, kad šeimoje jaučiasi kaip žmogaus dydžio lėlė tarp renesanso skulptūrų.

Tačiau jeigu nori, jog Nikas į ją žiūrėtų kaip į moterį, ji pati pirmiausia turi į save žiūrėti rimtai.

Su šia mintimi Fredė pastūmė virtuvės duris. Ir jos širdis nusirito į kulnus.

Ji nieko negalėjo padaryti. Taip nutikdavo kaskart jį pamačius, nuo pat pirmo iki paskutinio karto. Vyras, kurio troško, apie kurį svajojo, sėdėjo prie virtuvės stalo palinkęs virš dubenio makaronų su jūrų gėrybėmis.

Nikolas Lebekas – blogiukas, kurį jos teta Reičelė teisme gynė aistringai ir įtikinamai.

Audringa jaunystė, kurią meilė, rūpestis ir šeimos disciplina saugojo nuo gatvių gaujų žiaurumo ir nedorėlių.

Dabar jis jau vyras, tačiau dar turi jaunatviško maištingumo ir nerimastingumo. Tai atsispindi jo akyse, mąstė Fredė ir jos širdis ėmė plakti tankiau. Tose nuostabiai audringose žaliose akyse. Jis buvo tamsus blondinas, vis dar nešiojo ilgus plaukus surištus ant sprando į pasišiaušusią uodegą. Burna tarsi poeto, smakras kaip boksininko, o rankos – menininko.

Fredė daug naktų praleido svajodama apie jo rankas ilgais pirštais ir plačiais delnais. Kai susidomėjo ne vien veidu su nuostabiais išsišovusiais skruostikauliais ir šiek tiek kreiva nosimi, sulaužyta prieš daugelį metų jos atmušto beisbolo kamuoliuko, kurį jis nesėkmingai bandė sugauti, ji su malonumu galėjo judėti toliau.

Nikas buvo sudėtas kaip bėgikas – aukštas, ilgakojis, mėvėjo senus pilkus džinsus, nusiėrynusius ties keliais. Marškinių rankovės buvo atraitotos iki alkūnių, trūko vienos sagos....